

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. N.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 5. 2009, čj. 4850/09-1100-500331, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2012, čj. 15 Af 76/2010 – 106,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Finanční úřad v Litoměřicích (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobci dodatečným platebním výměrem ze dne 24. 9. 2008, čj. 94013/08/196911/6537, daň z příjmů fyzických osob za rok 2005 ve výši 1.133.716 Kč. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „finanční ředitelství“) v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítlo.

[2] Rozsudkem ze dne 17. 3. 2010, čj. 15 Ca 108/2009 – 25, krajský soud zrušil dodatečný platební výměr správce daně i rozhodnutí finančního ředitelství pro nezákonnost z důvodu marného uplynutí prekluzivní lhůty pro doměření daně. Ke kasační stížnosti finančního ředitelství toto rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 5. 8. 2010, čj. 1 Afs 57/2010 – 66, a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud následně rozsudkem 21. 12. 2011, čj. 15 Af 76/2010 – 82, žalobu zamítl. Tento rozsudek však

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, čj. 1 Afs 20/2012 – 37, opět zrušil, a to tentokrát z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatečném zdůvodnění závěru, že žalobce své vlastnické právo pozbyl dne 1. 1. 2005.

II.

Shrnutí argumentace napadeného rozsudku krajského soudu

[3] V nyní přezkoumávaném rozsudku krajského soudu, označeném v záhlaví, soud opět žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

[4] Podle soudu je nepochybné, že vlastnické právo k předmětným zásobám přešlo převodem na společnost BUNEK s.r.o. dnem jejího vzniku, tj. dnem 1. 1. 2005. Dne 31. 12. 2004, a to včetně konce tohoto dne byly předmětné zásoby v podílovém spoluvlastnictví žalobce a pana V. B., a proto postup, kdy žalobce tyto zásoby evidoval na konci roku v přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004, byl správný. Soud argumentoval tím, že až ke dni 1. 1. 2005, kdy došlo k zápisu společnosti BUNEK s.r.o. do obchodního rejstříku, a tedy jejímu vzniku, žalobce pozbyl k dotčeným zásobám vlastnické právo, jež plynule přešlo na společnost BUNEK s.r.o. Jedná se o tzv. odvozené (derivativní) nabytí vlastnického práva od předchozího vlastníka, k němuž došlo na základě společenské smlouvy o založení této obchodní společnosti ze dne 25. 11. 2004, jež představuje důvod převodu vlastnictví, přičemž právní způsob nabytí vlastnictví představuje následný zápis společnosti do obchodního rejstříku. Pozbytí žalobcova vlastnického práva k předmětným zásobám a jejich nabytí společností BUNEK s.r.o. tedy spadá v jeden okamžik, který nastal dne 1. 1. 2005 a nelze jej rozdělovat na dva časové momenty. Proto je lichá námitka žalobce, že k přechodu vlastnického práva k dotčným zásobám došlo již ve 24.00 hodin dne 31. 12. 2004, zatímco k jejich nabytí společností Bunek s.r.o. došlo až v 00.00 hodin dne 1. 1. 2005.

[5] Soud proto uzavřel, že žalobce byl povinen o výši předmětných zásob upravit základ daně z příjmů fyzických osob ve smyslu § 5 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, za rok 2005, protože před tím si je uplatnil v daňových výdajích v rozporu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.

III.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) obsáhlou kasační stížnost, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a nezákonnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel nejprve namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s jeho tvrzením o zcizení vlastnického práva koncem kalendářního dne, tedy koncem 31. 12. 2004 zdaňovacího období roku 2004, a nabytí takového práva počátkem následujícího kalendářního dne, tedy počátkem dne 1. 1. 2005 zdaňovacího období roku 2005. Rozhodným okamžikem pro zcizení vlastnického práva je totiž podle stěžovatele konec kalendářního dne 31. 12. 2004 a pro nabytí počátek kalendářního dne 1. 1. 2005. Krajský soud však neuvedl, z jakého důvodu považuje výklad stěžovatele za lichý, mylný či vyvrácený. Stěžovatel navíc upozornil, že sám vždy tvrdil, že se jedná o jeden rozhodný okamžik (tj. že konec dne 31. 12. 2004 je stejným okamžikem jako počátek dne 1. 1. 2005),

pokračování

a nikoliv že by rozdělával přechod vlastnického práva na dva okamžiky, jak uvádí v napadeném rozsudku krajský soud. Soud však neuvedl žádnou úvahu, která by osvědčovala jeho závěr, že stěžovatel pozbyl vlastnické právo dne 1. 1. 2005.

[8] Podle stěžovatele byl závěr krajského soudu o pozbytí jeho vlastnického práva dne 1. 1. 2005 v rozporu s dalším závěrem soudu, a totiž, že žalobce měl povinnost dotyčné zásoby vykazovat v daňovém přiznání za rok 2004 a ve shodné výši měl povinnost je vykázat i v roce 2005. Stěžovatel uvedl, že z rozsudku krajského soudu není zřejmé, jak se soud vypořádal s žalobním tvrzením o přechodu vlastnického práva ve vztahu k vykazování v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2004 a 2005.

[9] Dalším důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu je podle stěžovatele nesprávné posouzení právní otázky okamžiku zcizení vlastnického práva stěžovatele. Soud totiž dospěl k závěru, že ke zcizení vlastnického práva k předmětným zásobám došlo ve zdaňovacím období roku 2005. Z rozhodnutí soudu není seznatelné, zda k pozbytí práva došlo na konci nebo na začátku dne 1. 1. 2005, přičemž podle stěžovatele dochází k nabytí na začátku dne a pozbytí na konci dne.

[10] Dále stěžovatel brojil proti závěru soudu, že k porušení zákonných podmínek ve smyslu § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů ze strany stěžovatele nedošlo již v listopadu 2004, a to naplněním právního důvodu pro přechod vlastnického práva k předmětným zásobám v důsledku uzavření společenské smlouvy založení společnosti BUNEK s.r.o. ze dne 25. 11. 2004, ale až 1. 1. 2005, tj. dnem vzniku společnosti. Stěžovatel se naopak domníval, že k porušení uvedeného ustanovení zákona o daních z příjmů došlo již naplněním právního důvodu pro převod vlastnického práva; závazný pro porušení uvedeného ustanovení je totiž již závazek předmětné zásoby zcizit, nikoliv až vlastní převod těchto zásob na společnost.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poznamenal, že závěry uvedené již v rozsudku čj. 15 Af 76/2010 – 82 byly v nyní napadeném rozsudku krajským soudem toliko precizovány ohledně nedodržení podmínek ze strany stěžovatele pro uplatnění výdajů (zásob) jako výdajů daňových ve zdaňovacím období roku 2005. Žalovaný se domnívá, že rozhodnutí finančního ředitelství je v souladu se zákonem, jak posoudil i krajský soud. Navrhuje proto, aby Nejvyšším správním soudem kasační stížnost zamítl.

IV.

Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

[13] K osobě žalovaného soud podotýká, že k 31. 12. 2012 zanikly finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. V souladu s § 19 odst. 1, § 20 odst. 1 a 2 a § 7 písm. a) posledně zmiňovaného zákona ve spojení s § 114 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem jako orgánu rozhodujícího o odvoláních proti rozhodnutím finančních úřadů na Odvolací finanční ředitelství. Za žalovaného je proto třeba považovat v souladu s § 69 s. ř. s. práve Odvolací finanční ředitelství.

[14] Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti, které jsou podstatné pro posouzení věci. Stěžovatel společně s panem V. B. uzavřeli dne 25. 11. 2004 společenskou smlouvu o založení společnosti BUNEK s.r.o. V této společenské smlouvě také sjednali, že pan V. B. vkládá do společnosti nepeněžitý vklad, část podniku „V. B.“, který se nachází v podílovém spoluvlastnictví se stěžovatelem dle Smlouvy o sdružení ze dne 27. 4. 1992, oceněný znaleckým posudkem na částku 5.643.609 Kč, přičemž dohodou společníků se na vklad tohoto společníka započítává pouze částka ve výši 120.000 Kč, a stěžovatel vkládá do společnosti nepeněžitý vklad, část podniku „V. N.“, který se nachází v podílovém spoluvlastnictví s panem V. B. dle Smlouvy o sdružení ze dne 27. 4. 1992, oceněný znaleckým posudkem na částku 3.762.407 Kč, přičemž dohodou společníků se na vklad tohoto společníka započítává pouze částka ve výši 80.000 Kč. Podle zjištění daňové kontroly provedené správcem daně vložil stěžovatel do společnosti BUNEK s.r.o. nepeněžitý vklad – zásoby, ve výši 3.563.022 Kč. V tom důsledku stěžovatel uplatněné výdaje ve výši 40 % podílu za nákup zboží pořízeného v době činnosti sdružení založeného v roce 1992 shora uvedenou smlouvou o sdružení mezi stěžovatelem a panem V. B., nevynaložil na dosažení, zajištění a udržení svých příjmů, čímž porušil § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a také § 5 odst. 6 téhož zákona, jelikož v příslušném daňovém přiznání neupravil rozdíl mezi příjmy a výdaji o uplatněné výdaje ve výši 3.563.022 Kč, u kterých nedodržel stanovené podmínky pro jejich daňovou uznatelnost. O těchto skutečnostech není mezi stranami sporu.

[15] Nejvyšší správní soud se zabýval jednak tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu a dále tvrzeným nesprávným posouzením právní otázky spočívající v okamžiku pozbytí vlastnického práva stěžovatele k předmětným zásobám. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV.A Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu, která měla spočívat v nevyřádkání se s tvrzením stěžovatele, že pozbyl vlastnické právo k předmětným zásobám ke konci dne 31. 12. 2004 (tj. ve 24.00 hodin) a společnost BUNEK s.r.o. toto vlastnické právo nabyla na počátku dne 1. 1. 2005 (tj. v 0.00 hodin).

[17] V této souvislosti je třeba uvést, že rozhodnutí krajského soudu je považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy, „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené“, a to zejména tehdy „jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[18] Z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu je patrné, že se soud otázkou přechodu vlastnictví předmětných zásob podrobně zabýval (viz strany 6 až 9 napadeného rozsudku). Konkrétně krajský soud nejprve odkázal na § 60 odst. 1 věta první obchodního zákoníku, podle kterého vlastnické právo k vkladům nebo jejich částem splaceným před vznikem společnosti, popř. jiná práva k těmto vkladům, přecházejí na společnost dnem jejího vzniku. V daném případě je proto nepochybné, že vlastnické právo k předmětným zásobám přešlo převodem na společnost BUNEK s.r.o. dnem jejího vzniku, tedy až počátkem dne 1. 1. 2005. Dne 31. 12. 2004 byly proto tyto zásoby ještě v podílovém spoluvlastnictví stěžovatele a pana B. Zejména pak krajský soud vysvětlil, že pozbytí vlastnického práva k předmětným zásobám

pokračování

stěžovatele a jeho nabytí společností BUNEK s.r.o. spadá v jeden okamžik, jenž nastal dnem 1. 1. 2005 a nelze jej tak rozdělovat na dva časové momenty, jak tomu činí stěžovatel, který se domnívá, že k pozbytí jeho vlastnického práva došlo již v 24.00 hodin dne 31. 12. 2004, zatímco k jejich nabytí společností BUNEK s.r.o. až v 0.00 hodin dne 1. 1. 2005. Okamžik pozbytí, resp. nabytí vlastnického práva k předmětným zásobám přitom nemohl nastat před vznikem společnosti BUNEK s.r.o., tedy dříve než dne 1. 1. 2005. Takto soud dovodil, že k nedodržení podmínek podle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů došlo ve zdaňovacím období roku 2005, který byl předmětem daňové kontroly.

[19] Nejvyšší správní soud proto uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývá, v čem spatřuje nesprávnost tvrzení stěžovatele, že k pozbytí jeho vlastnického práva k předmětným zásobám došlo dne 31. 12. 2004, přičemž soud srozumitelně vysvětluje, z jakého důvodu stěžovatel toto právo pozbyl až dne 1. 1. 2005. K převodu vlastnického práva k předmětným zásobám došlo ke dni vzniku společnosti BUNEK s.r.o., tedy počátkem tohoto dne 1. 1. 2005, přičemž okamžik nabytí a pozbytí vlastnického práva je třeba chápat jako jediný okamžik, to znamená, že i k pozbytí vlastnického práva stěžovatele došlo počátkem dne 1. 1. 2005. Nelze tak přisvědčit kasační námitce, že by se krajský soud s tvrzením stěžovatele ohledně okamžiku pozbytí vlastnického práva k předmětným zásobám dostatečně nezabýval.

[20] Stěžovatel je dále toho názoru, že pozbytí žalobcova práva dne 1. 1. 2005 koliduje se závěrem krajského soudu, že dotyčné zásoby je třeba vykazovat jak v období roku 2004 tak roku 2005. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku (viz strana 8) přezkoumatelně uvedl, že žalobce správně vykázal předmětné zásoby na konci zdaňovacího období roku 2004 a měl povinnost shodný stav zásob vykázat i na počátku roku 2005. Vysvětlil, že vzhledem k tomu, že stěžovatel dne 1. 1. 2005 své vlastnické právo k zásobám pozbyl, je nepochybné, že ještě počátkem tohoto dne mu takové právo svědčilo, a proto měl na počátku zdaňovacího období roku 2005 do svého daňového přiznání předmětné zásoby zahrnout. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že existuje rozpor mezi zmíněnými závěry odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu.

[21] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud přesvědčivě vysvětlil, z jakého důvodu považuje za mylnou námitku stěžovatele, že k pozbytí jeho vlastnického práva k předmětným zásobám došlo již na konci dne 31. 12. 2004. Dále zdejší soud neshledal, že by závěry v odůvodnění rozsudku krajského soudu byly rozporné. Soud tedy nepovažuje kasační námitku spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu za důvodnou.

IV.B Námitka nesprávného posouzení okamžiku pozbytí vlastnického práva

[22] Dále se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky okamžiku pozbytí vlastnického práva stěžovatele k předmětným zásobám. Závěr finančního ředitelství a posléze i krajského soudu, že k pozbytí vlastnického práva došlo ke dni 1. 1. 2005 je rozhodný pro konstatování, že stěžovatel byl ve zdaňovacím období roku 2005 povinen zvýšit své příjmy dle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů o částky uplatněné jako výdaj v předchozích zdaňovacích obdobích, u kterých nejsou dány podmínky dle § 24 odst. 1 tohoto zákona.

[23] Stěžovatel také namítal, že k vlastnímu převodu vlastnického práva na společnost BUNEK s.r.o. došlo již 25. 11. 2004 v důsledku uzavření společenské smlouvy o založení obchodní společnosti BUNEK s.r.o.; tohoto dne byl naplněn právní důvod pro převod vlastnického práva k předmětným zásobám. Rozhodující skutečností pro porušení § 5 odst. 6

zákona o daních z příjmů tak byl podle stěžovatele již samotný závazek zcizit předmětné zásoby, nikoliv jejich vlastní převod na společnost BUNEK s.r.o. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tato námitka stěžovatele je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel vznesl poprvé až ve své kasační stížnosti, přestože ji mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem. S ohledem na dosavadní průběh a celkovou délku řízení, a rovněž pro větší přesvědčivost svého rozhodnutí, nicméně zdejší soud považoval za vhodné se k této námitce alespoň stručně vyjádřit.

[24] V souvislosti s okamžikem nabytí vlastnického práva k předmětným nemovitostem Nejvyšší správní soud uvádí, že Finanční orgány i krajský soud naprosto správně v tomto ohledu poukázaly na § 62 a § 60 odst. 1 obchodního zákoníku. Vzniká-li dle § 62 odst. 1 obchodního zákoníku *obchodní společnost dnem, ke kterému byla zapsána do obchodního rejstříku, nemůže dříve tato společnost nabývat žádná práva*. Ostatně v souladu s § 60 odst. 1 obchodního zákoníku *přechází vlastnické právo ke vkladům nebo jejich částem splaceným před vznikem společnosti, popřípadě jiná práva k těmto vkladům na společnost dnem jejího vzniku*. Ze správního spisu je zřejmé, že společnost BUNEK s.r.o. vznikla dne 1. 1. 2005. Vlastnické právo k zásobám, které stěžovatel vložil do této společnosti jako nepeněžitý vklad, tak na společnost podle § 60 odst. 1 obchodního zákoníku přešlo počátkem dne 1. 1. 2005. Před tímto datem na společnost BUNEK s.r.o. vlastnické právo přejít nemohlo, neboť dříve obchodní společnost jako subjekt práva neexistovala. Je proto nutné odmítnout argumentaci stěžovatele, že k převodu vlastnického práva mělo dojít již dne 25. 11. 2004 okamžikem uzavření společenské smlouvy o založení obchodní společnosti BUNEK s.r.o.

[25] V otázce okamžiku pozbytí vlastnického práva stěžovatele k předmětným zásobám se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že k nabytí i pozbytí vlastnického práva došlo v jeden okamžik, který se váže na vznik společnosti BUNEK s.r.o., tedy na den 1. 1. 2005 (viz § 60 odst. 1 a § 62 obchodního zákoníku). Naopak je v této věci zcela nepřiléhavé tvrzení stěžovatele, že k pozbytí vlastnického práva došlo ve 24.00 hodin dne 31. 12. 2004 a k jeho nabytí v 0.00 hodin dne 1. 1. 2005. Ze stěžovatelovy argumentace totiž vyplývá, že ač se jedná o tentýž okamžik, pro účely pozbytí je třeba jej vnímat jako součást dne 31. 12. 2004 a naopak pro účely nabytí jako součást dne 1. 1. 2005.

[26] K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že popsany mylný názor stěžovatele je založen na špatném pojmání astronomického stanovení délky kalendářního dne, který má 24 hodin neboli 86 400 sekund. Jako neexistuje rok 0, též z astronomického hlediska neexistuje čas 00:00 hodin. Časový údaj 00:00 hodin není samostatnou nultou vteřinou totožnou s poslední vteřinou předešlého dne, pak by totiž měl kalendářní den 24 hodin a 1 sekundu neboli 86 401 sekund. Z astronomického hlediska začíná nový den „nenultou“ hodnotou, tedy nějakým byť sebemenším zlomkem sekundy (např. 0 h 0 minut 0,001 sekundy) a tento časový okamžik již samozřejmě není součástí předcházejícího dne.

[27] Z výše popsaného konceptu nulté hodiny lze dovodit, že vlastnické právo k zásobám přešlo na nově vzniklou společnost BUNEK s.r.o. podle § 60 odst. 1 obchodního zákoníku dnem jejího vzniku, tj. prvním okamžikem dne 1. 1. 2005. V témže časovém okamžiku, tedy v prvním časovém okamžiku dne 1. 1. 2005, stěžovatel své vlastnické právo k těmto zásobám pozbyl. Dříve, tedy ani k poslednímu okamžiku dne 31. 12. 2004, k převodu vlastnického práva na společnost BUNEK s.r.o. fakticky dojít nemohlo, neboť ani v nejzazším okamžiku dne 31. 12. 2004 společnost BUNEK s.r.o. ještě neexistovala, a nemohla tak žádná práva nabývat.

[28] Nejvyšší správní soud proto v této věci nepovažuje za důvodnou argumentaci stěžovatele, spočívající v tom, že právo se nabývá počátkem dne a zaniká koncem dne. Jak již Nejvyšší

pokračování

správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 17. 4. 2008, čj. 5 Afs 1/2007-172, publikovaném pod č. 2328/2011 Sb. NSS, pravidla pro nabývání, změnu či zánik práv a povinností vlivem uplynutí lhůty, se neuplatní v případech, kdy právo vzniká či zaniká na základě určitého právního úkonu či právní skutečnosti. Citovaná pravidla [s účinností od 1. 1. 2014 opětovně přejatá do českého právního řádu v § 601 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též „nový občanský zákoník“)] se vztahují k běhu lhůt, ovšem neplatí pro převádění vlastnického práva, o něž bylo sporu v řešeném případě. Nad rámec lze doplnit, že § 601 odst. 2 nového občanského zákoníku v tomto smyslu konstatuje, že *podmiňuje-li zánik určitého práva vznik jiného práva ve vzájemné návaznosti, nastává oboje v též okamžik. Není-li ujednáno nebo stanoveno něco jiného, nastane takový právní účinek koncem dne.* V projednávané věci by stěžovatelem zastávaná argumentace, že ke zcizení vlastnictví došlo koncem dne 31. 12. 2004 a k jeho nabytí společností BUNEK s.r.o. počátkem dne 1. 1. 2005, znamenala, že po určitou – byť zcela nepatrnou dobu – by se zásoby staly věcí ničí (*res nullius*) a v prvním časovém okamžiku dne 1. 1. 2005, kdy by měly přejít do vlastnictví společnosti BUNEK s.r.o., by nenáležely žádnému subjektu. Taková interpretace, která popírá teorii derivativního nabývání vlastnictví, je zcela nepřijatelná. Nejvyšší správní soud proto výkladu zastávanému stěžovateli nemohl přisvědčit.

[29] Vzhledem k výše uvedenému tedy námitka nesprávného posouzení právní otázky okamžiku zcizení vlastnického práva k předmětným zásobám není důvodná.

V.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[30] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu